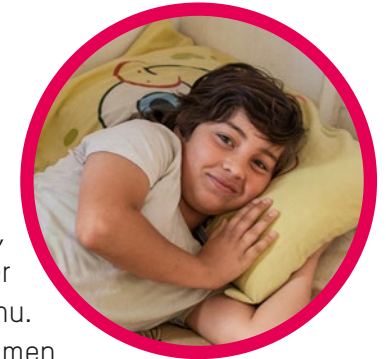

Brødrene kan se hjem

📖 LINE AGERLIN TROLLE 📷 WILLIAM VEST-LILLESØE

Mohammad ligger og ser op i loftet. Det er fredag morgen, så han skal ikke i skole. Hans bror og to fætre ligger på hver deres madras og sover stadig. Mohammad vågnede midt i en drøm. I lang tid havde han mareridt om bomber, der kom ned fra himlen, og om huse, der brændte. Det er heldigvis længe siden nu. Han husker ikke nattens drøm tydeligt, men det var en rar drøm. Han var hjemme i Syrien i deres store hus, hvor han legede med katten og de to hunde på terrassen. Han plejede at passe alle familiens dyr. Hans mor og far var også med i drømmen. Dem har han ikke tænkt på i et stykke tid.

Ammar, Mohammads bror, gaber højlydt. Aftenen før lå brødrene og hviskede sammen længe. De snakkede om Syrien, og hvordan de plejede at fejre eid med hele familien og lege udenfor fra solopgang til solnedgang. Ammar kunne huske, at de samlede mønter i gaderne og lavede konkurrencer med de andre børn om at skyde langt med små plastik-dimser.

Mohammad er 12 år, og Ammar er 14 år. De bor sammen med deres tre tanter, to onkler, to fætre og fire kusiner i en lille lejlighed i byen Irbid. Deres far døde af kræft i Syrien, før krigen begyndte. Deres mor var med, da de ankom til Jordan, men efter kort tid rejste hun tilbage til Syrien. På grund af krigen var det mere sikkert for drengene at blive i Jordan. De snakker ikke så tit om deres mor, for så bliver de kede af det.

Flugten fra Syrien

Ammar og Mohammad kom til Jordan i 2012. Det føles som længe siden nu. Ammar kan huske, at de havde et godt hus i Syrien, hvor de havde hver sit værelse. De havde både en PlayStation og en computer. Skolen lå lige ved siden af deres hus, og de havde mange venner i byen. Men så kom krigen.

Ammar har tænkt meget på alle dem, der stadig er i Syrien. Og på flugten. "Vi sagde farvel til vores venner, men dengang var det ikke så trist, for vi glædede os til at besøge et nyt land. Vi pakkede hurtigt og havde kun lidt tøj med, fordi vi troede, vi skulle hjem igen efter en uge."

Før flugten hørte de nogle gange raketter og bomber fra deres hus. Familien blev advaret om, at der ville komme større bomber, og at byen ville blive omringet. Derfor besluttede de at flygte.

Ammar og Mohammad deler værelse med deres fætre Saif og Mohammad. De sover på hver sin madras på gulvet, og de kan godt lide at sove længe.

Ammar hjælper tante Nahla ved at købe brød til morgenmaden i butikken på den anden side af gaden.

Mohammad kan huske, at de skulle smugles ud i en mørk varevogn uden vinduer, fordi de offentlige busser blev beskudt. "Varevognen satte os af i en dal, og så skulle vi gå over grænsen. Vi var meget bange for at blive opdaget. Der var langt at gå, og det var meget stejlt. Da vi endelig kom op på den anden side af dalen, mødte vi jordanere, der havde dadler med for at sige velkommen til os. De havde fået at vide, at vi kom, og de kørte os til en lejr. Der var vi én nat i et telt, og så tog vi videre til vores familie."

Fredag er særlig

Fredag er en helt særlig dag, fordi Ammar og Mohammad skal i moskeen for at bede. Og så er fredag deres eneste fridag hele ugen. Ammar håber på, at deres onkel får besøg senere i dag. Hvis hans ven kommer forbi, kan han måske køre dem hen i parken. De har været der et par gange, men der er langt, og de har ikke råd til en taxi derhen.

Til morgenmad får de fatteh, som er yoghurt med brød. De får også makdous af aubergine og fowl, der er lavet af bønner.

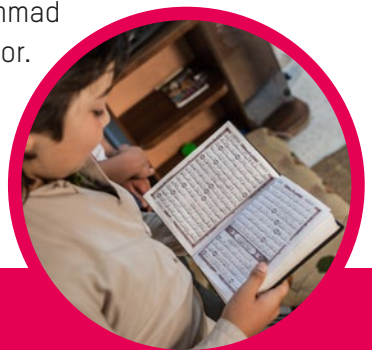
Brødrenes tante, Nahla, har lavet morgenmad. Hele familien sidder på gulvet og rækker maden rundt, mens Ammar skænker te til alle. Bagefter vasker drengene sig, reder deres hår og tager deres dishdasha på. Det er den lange dragt, de altid har på i moskeen. Mohammad og Ammar sætter sig med Koranen og læser på skift dagens vers. Det hedder "Al-Kahf", som betyder "Grotten". De læser ikke højt, men de bevæger læberne, mens de læser.

Det tager fem minutter at gå til moskeen. Brødrene følges med deres onkel, Abdalnasen. De kommer sent i dag, så der er fyldt op indenfor. De sætter sig udenfor sammen med mange andre mænd, og imamens bøn lyder fra højtalerne. Mændene sidder på rækker på knæ med ansigtet i samme retning mod Mekka. Da bønnerne er slut, bliver der et mylder i gaden. Solen bager fra en blå

himmel, folk hilser, smiler og snakker, andre køber friske kikærter og vandmeloner langs vejen.

Ny i Jordan

Ammar og Mohammad går i skole seks dage om ugen, fordi de ikke har så mange timer hver dag. På deres skole er der undervisning for jordanere om formiddagen og for de syriske børn om eftermiddagen. Brødrene er kommet lidt bagud med skolen, fordi de måtte flytte flere gange den første tid i Jordan. Sidst de flyttede, var det væk fra nogle naboer, der ikke brød sig om at have syrere boende i deres kvarter. Mohammad mødte en dag naboens drenge i parken overfor. De skubbede til ham, så han væltede. De holdt ham fast på jorden, og den ene havde et glasskår i sin hånd. Han prøvede at skære Mohammad med det. Ammar kom løbende og

Mændene og drengene går i moskeen om fredagen. Kvinderne og pigerne beder derhjemme.

hjalp ham, så Mohammad fik kun nogle ridser på armen. Bagefter var han bange for at møde dem igen. Og han var vred. Tante Nahla meldte det til politiet, men deres råd var, at familien måtte flytte derfra.

Da de kommer hjem fra moskeen, slapper de lidt af på en madras i stuen. De leger Al-Qa'ed – hvem er lederen – og en slags tampen brænder. De tumler, lægger arm og har det sjovt med onkel Abdalnasen. Da de har drukket te, banker det på døren. Det er onklens ven. Han smiler stort og spørger, om de vil med på tur.

I parken spiller de fodbold, og drengene vinder over Abdalnasen og hans ven. På et tidspunkt er Mohammad blevet væk, men Ammar ved, hvor han skal lede. I parken er der nogle store bure med forskellige fugle. Mohammad sidder ved papegøjerne og rækker græsstrå ind gennem nettet. Han synes, at papegøjerne er de flotteste af alle fuglene. Især når de flyver rundt. Ammar plukker noget græs og giver det til sin bror.

Ammar og Mohammad kan godt lide at bo i Irbid nu, hvor de har fået mange nye venner og søde naboer. Nogle af deres bedste venner er jordanere og bor i deres opgang. Irbid er ikke langt hjemmefra. Nogle gange står brødrene oppe på taget af deres hus og kigger mod nord. Man kan se til Syrien. Nogle dage kan man også høre bomber. Ammar og Mohammad håber, at de en dag kan flytte hjem.

På hjemmesiden kan du følge med, når Ammar og Mohammad gør sig klar til at gå i moskeen. Du kan finde opskrifter og høre tante Nahla spille en særlig trommerytme.

**HELEVERDENISKOLE.DK/
AMMAR-OG-MOHAMMAD**

